

силио ги заплашува, зашто онзи отъ Кирпътъ му ю голъмъ противникъ, славніятъ утешителъ вкоренява имъ въ сърцето страхъ, и блъскавата гордостъ на онегова побѣдена, и блъскаво имъ предлага той сега условіа за миръ, като славословиъ хвалата да свѣтїйтъ защищникъ и водачъ на побѣдата². Като чухъ тези повѣствованія наченахъ да мисля, въ времѣто когато мисляхъ ето, че единъ войскаринъ застана при менъ и ми каза: „Отоманитѣ опустошватъ Иллирическиятѣ страни, и Пионіа като прибѣгна къмъ тѣхъ, силна душевна болѣзть завзе Царската жена.

Тази съ голъмо несчастіе ще ся изгуби отъ единствената си сестра неизвестно ще ся изгуби Етруската супруга; път тя не бѣше задолжна да си изгуби щастіето. И ето единъ орелъ злеза на земята, грабва двѣ големи бѫчи и ги излига на горѣ, и ето единъ гласъ който говорѣше така: